

A harmadik újmisé: BABOS ÁRON

1981-ben születtem Budapesten. 3 testvérem van: 1 édes- és 2 féltestvérem, közülük én vagyok a legidősebb. Szüleim mindketten építészek: a vizualitást és a szépség szeretetét mondhatni az anyatejjel együtt szívtam magamba. Mivel korán felfedeztem a bennem rejlő kreativitás gyógyító és fejlesztő erejét, hamar eldöntöttem, hogy követem szüleimet a pályaválasztásban.

Fiatalságomban a legmeghatározóbb közösségi és hitbeli alapokat a városmajori 205. Zrínyi Miklós Cserkészcsapatban eltöltött évek adták. Emiatt köteleződtem el a Városmajori Jézus Szíve Plébánia mellett nem sokkal azután, hogy 1995-ben a Rózsadombi Krisztus Király Lelkészrségen felvettem a bérmlás szentségét. Tanulmányaimat a Marczibányi téri Kodály Zoltán Ének-Zenei Általános Iskolában kezdtem, az érettségi vizsgát a pesti Piarista Gimnáziumban tettem le, első diplomámat 2006-ban a Műegyetem Építésztechnológiai Karán szereztem meg. 2006-2012-ig építész tervezőként dolgoztam. 2012-ben azonban kiléptem a jól megszokott bérkából és vízre léptem.

Először 19 éves koromban jelent meg Isten közvetlen módon az életemben. Akkoriban elképzelhetetlennek tartottam azt, hogy valaha pap legyek. Ami azóta történt bennem és velem, arra nem találok ésszerű magyarázatot – az Úr keze van a dologban!

A belső változást a következő evangéliumi példázattal tudom leírni: „Egy embernek két fia volt. Odament az elsőhöz és így szólt: »Fiam! Menj ki ma, dolgozz a szőlőben!« Az így válaszolt: »Nem akarok«, de később meggondolta magát és kiment. Akkor odament a másikkhoz is, és ugyanúgy szólt neki. Az ezt felelte: »Igenis, Uram!« De nem ment ki.” (Mt 21,28-30) A »nem akarok!« részéről így hangzott: „Istenem, köszönöm, hogy megérintesz, de az ki van zárva, hogy engem papnak vagy szerzetesnek hívj!” A bennem lezajlott mintegy tizenkét éves folyamatnak három szakasza volt.

Az elsőben a megérintettség munkálkodott bennem csöndesen. Meglepődve tapasztaltam, hogy felvetődött bennem a papi élet lehetősége, annak ellenére, hogy világeletemben építész akartam lenni, ráadásul már bent voltam az egyetemen. Teljességgel idegen – kifejezetten riasztó – volt számomra papságnak még a gondolata is. Folytattam hát megkezdett utamat a saját fejem után. Hiába voltam cserkészvezető, tagja hittanos közösségnek és lelkiismereti mozgalomnak, a legbensőmet nem nyitottam meg.

A másodikban egyre nyugtalanabbá tettek Istennek a szívemben kopogtató szavai, hogy egyszer pap legyek. Állandó bizonytalanságban éltem legbelül. Hol megvallottam Őt Uramnak, hol fejemet földbe dugva tagadtam, hogy mindenemet kérné tőlem. »Mindenemet« (!) – ugyanis nem akartam elengedni az elképzeléseimet, vágyaimat. Leginkább: menekültem – Isten elől.

A harmadik szakaszban már éreztem a vajúdásom végét. Tudtam, hogy mindent oda kell adjak Neki, de sokáig nem tudtam lépni. Ám Ő időt adott nekem. Közben szelíden leszakította rólam azokat a béklyókat, amelyekhez gyermekkoromban és azt követően hozzánőttem. Így végül igent tudtam mondani a meghívásra, papnövendék lettem, és az Esztergomi Szemináriumban készülhettem az új életre...

Elintézhetném a visszatekintést ennyivel, de a bennem zajló csodát nem érinteném. A szálak mélyebbre vezetnek: a kiskoromban. Gyermekként ugyanis, miután elváltak a szüleim, – öntudatlanul is – meg akartam védeni az érzelmi biztonságomat. Így kerülhettem csak el, hogy belebetegedjek abba traumába, amely engem ért. Persze nem tudtam, hogy falat építek magam köré az álmaimmal, vágyaimmal, terveimmel. Építész akartam lenni és családot kívántam alapítani. Meg akartam mutatni – főleg magamnak –, hogy igenis lehetséges egész életre szólóan házasságot kötni. Boldog akartam lenni: arra vágytam, hogy

szeressenek; hogy megtapasztaljam azt, hogy értékes vagyok. A család széthullása legmélyebben épp az önértékelésemben sebezett meg. A gyermekek hajlamosak arra, hogy az őket ért traumák okait saját magukban keressék. Azt „mondják maguknak”: „Akkor hát nem vagyok elég JÓ!” Így történt velem is.

Mit tehettem hát, hogy csökkentsem a lelki fájdalommat? „Jól bevált megoldáshoz” folyamodtam: sikereket akartam elérni! Kerestem az olyan helyzeteket, amelyekben elismerést szerezhettem. A képlet egyszerű volt: „ha sikerélményem van, értékes vagyok” – mondtam magamnak – „ha nincs, nem vagyok értékes!” Amikor őszinte tudtam lenni magammal, éreztem, valahogy minden „távolabb” van tőlem, mint kellene. Azzal nyugtattam önmagam, hogy biztosan a külvilággal van baj! ... Ekkor sok mindent elértem, de ára volt! Az Arpa d'Or Ének-együttesben megízleltem a sikert, a népszerűséget, de létrejövő kapcsolataimban a saját sebeimmel voltam elfoglalva, nem a másik személlyel. Megvalósítottam gyermekkori álmomat, építész lettem, szerettem tervezni, de belül mindez nem elégített ki. 4,5 évet dolgoztam alkalmazottként majd 2-t vállalkozóként, de szakmai és emberi sikereimmel a hiúságomat ettettem, és legbelül a magam értékességét akartam bizonyítani. Komolyan udvaroltam a lányoknak – volt, hogy már a házasságra készültünk – ezzel is többé-kevésbé a hiányérzetemet akartam betölteni. Nem éreztem a legbensőbb vágyaimat.

Isten legmélyebb vágyaimon keresztül hív meg a valódi hivatásomra. Azt akarja nekem adni, amire igazán szükségem van.

Papi jelmondatom a diakónusi jelmondatomnak („Élég neked az én kegyelmem.” 2Kor 12,9) a folytatása: “Mert az erő a gyöngeségben lesz teljessé.” Diakónusi jelmondatomat életemnek abban a sorsfordító pillanatában kaptam ajándékba (szó szerint), amikor az első lépést megtettem a papság felé. Bele szakadt a szívem, mert el kellett hagynom a kedvesem. De tudtam, hogy meg kell tegyem, akkor is ha belehalok. Ez a mondat tehát az új életemnek az első mondatai közé tartozik. Szerettem volna olyan jelmondatot választani a papszentelésre, amely teljes egyességben van a diakónusi jelmondatommal. Kikerestem hát a Szentírásban az eredeti helyet, és a következő (tag)mondatban rátaláltam arra a gondolatra, amely szintén személyesen nekem szól, és amely nemcsak megerősít, hanem az útirányt is kitérzi. Papi jelmondatom arra hívja fel a figyelmemet, hogy nem tapasztalhatom meg Isten erejét az életemben, ha az eseményeket állandóan irányítani akarom, és az érdekeimet akárcsak egy hangyányira is erőszakosan érvényesítem.

2018. január 15. óta a Pestszentlőrinci Főplébánián élek. Eleinte diakónusként vettem részt a közösség életében, augusztus 1-jétől pedig káplánként szolgálom első helyemen. Hálas vagyok, mert befogadtak, így már otthon érzem magam. *Babos Áron*

ALÁZAT ÉS MÉLTÓSÁG HANGJÁN

Schubert G-dúr miséje a Józsefvárosi Szt. József templomban
Ha létezik művészetvallás, a művészek felejthetetlen misét „celebráltak”, aki ott volt és hallotta, talán jobb ember lett utána.

Schubert Józsefvárosban? Igen, nem tévedés. Michels Antal – akit mindenki Tóni atyának hív – a Horváth Mihály téri katolikus templom plébánosa gondolt merészet és nagyot, és a közösség létrehozása, tevékenységük ápolása mellett kulturális eseményeket kezdett szervezni Isten házában. Volt már ott Weöres Sándor-est, Brenner János életét bemutató szindarab, és október 7-én az októberi hősök – aradi vértanúk, 1956-os szabadságharc áldozatai, Mindszenty hercegprímás – emlékére a önkormányzat támogatásával 19 órakor felcsendült Schubert G-dúr miséje.

A zenetörténészek szerint 1815-ben ezt a művet hat nap alatt komponálta a szerző. Manapság főleg templomokban adják elő lélekekemelő, csodás volta miatt. Jogosan fogalmazta meg Liszt Ferenc, hogy Schubert volt a valaha élt legköltoőbb zenész.

Schubert mesterien fejezi ki zenével a legbenső lényegét, meg-

foghatatlan képességgel ábrázolja az égi szerelmet ebben a műben. Elolvashatunk egy tucat Schubert-életrajzi írást, filozófiai gondolatokat, akár találgatásokat jellemével kapcsolatban, igazi képet azonban csak zenei alkotásaiból kaphatunk róla.

Október 7-én, a hangverseny előtt, Antal atya elmondta, hogy élményszámba megy, mikor zenekari művek csendülnek fel a templomban. Több kórus jelezte, hogy szívesen visszajönnének a kitűnő akusztika miatt. Ezt az előadást Nosedá Tibor dirigálta a Szervita Kórus, a Szent Alberik Kórus és a Szent Anna Zenekar élén; a szólisták Palóczy Anikó (szoprán), Komáromi Márton (tenor) és Cser Ágoston (basszus) voltak.

A karnagy mondta, hogy egy teljes zenei képet szeretne felmutatni, előzményekkel és utószöveggel együtt. Ezért Schubert miséje előtt felhangzott Mozart Ave verum corpus műve. „Üdvözlégy Szent Test.”

Schubert G-dúr miséjében a szoprán szólistának igen nagy feladatot adott. Volt, mikor nagyon magas hangokat kellett énekelnie, máskor pedig a közép lágéban. Palóczy Anikó mindent megtett azért, hogy megfeleljen ennek a kihívásnak, a legszebben a Benedictus tételt énekelte, a Kyrie-ben viszont volt néhány élés hangja. Komáromi Márton fiatal tenorista, több oratóriumban énekelt, sőt néha az operett világába is kirándul. Gyönyörű Mozart-hang, egyenes a Varázsfuvola Taminójáért kiállt. Cser Ágoston inkább mély bariton, mint basszus. Nemcsak a legtökéletesebb dikcióval énekelte szövegét, de az adott szituációnak is mindig a legmegfelelőbb zenei tónussal – a bársonyos hangtól, a kissé szikárabbig terjedő skálán – felmutatva Schubert gyöngyszemeit.

Az előadás legmegkapóbb vonása a mű maradéktalanul érvényesülő egysége volt; meggyőződésem, ez a karmester érdeme, aki a zenekart, a kórust és a szólistákat példásan, a mű koherenciáját mindvégig megtartva össze tudta fogni. A megszólaló énekesek is kifogástalanul szolgálták a homogenitást, indokolatlanul harsány, túlzásba szaladó gesztusoknak nyomát sem lehetett hallani. Van ebben a zenében valami ősi és nemes egyszerűség. Van benne valami öntelepedten vidám és valami fennkölt ünnepélyes, valami földhözragadt és valami emelkedett. Vokális szólói sokszor úgy hatnak, akárha egy népdal könnyű kezű stilizációi lennének, máskor mintha a Varázsfuvola sosem hallott ösváltozatát kínálnák a fülnek, s a szimpla harmóniákból építkező zenekari kíséret puritán volta is különös és izgalmas hangszínyeket hordoz. Ez a mise hol emberi és nyílt, hol tündérien varázsos, hol szemérmes, de mindig őszinte. Ha létezik művészetvallás, a művészek felejtethetetlen misét „celebráltak”, aki ott volt és hallotta, talán jobb ember lett utána. Nekik az Úr hangszert adott a torkukba.

Schubert miséje után egy kuriózumot hallhattunk, Nosedá Tibor nagyapjának, Károlynak szerzeményét, az „O salutaris hostia”-t. Nosedá Károly Erkel Ferenc, Nikolits Sándor, Ábrányi Kornél és Koessler János tanítványa. 1894-től az Operaház tagja, karnagy, majd 1903-14-ben karigazgató. 1879-től a Szervita téri templom orgonistája és karmestere. 1913-40 között a Nemzeti Zenede tanára. Szép, tonális művet szerzett. És ez a három csodás mű szervesen kapcsolódott egymáshoz. Mindegyik oly szerzemény, melyeket érdemes újrahallgatni, felfedezni részleteik finomságait.

Medveczky Attila